

Articles de Clara Andrés
Enderrock n°124
Febrer 2006

40 / EL BOOM DELS BANDAUTORS

Clara Andrés

Les primeres cançons

La cantant valenciana Clara Andrés ha fet sortir del calaix un recull de set cançons, petit però preciós, que s'ha presentat en forma de disc, amb el nom *d'Inici* (autoeditat, 2005). El temps dirà si es consolida aquesta jove promesa, com també la d'altres cantautores com Núria Sala (cantant i baixista al grup *Culdesac*), Marta Elka (cantant i violinista, que ha estat a la formació de *Jaume Anglada* i ha acompanyat *Joan Miquel Oliver*), la periodista radiofònica *Sònia Carmona* (que ha recitat en concerts de *Joan Isaac* i *Abús*, amb qui –entre altres– prepara el projecte poeticomusical anomenat *El bes de Klimt*) o la targarina *Glòria Vallverdú* (que encapçala el grup *21 Km*). Són veus que obren escletxes en un panorama en què cada cop és més present la intuïció femenina.

ENDERROCK: Quina ha estat la teva formació musical?

CLARA ANDRÉS: Vaig començar als set anys a la banda de música del meu poble, com molta gent a València. Hi vaig aprendre llenguatge musical, vaig tocar l'oboè i vaig cantar a la coral. Amb el temps ho vaig deixar, però he continuat aprenent guitarra d'una manera prou autodidacta, des dels primers acords, fent les meues cançonetes. M'agrada molt cantar.

EDR: Què és el que més t'atreu de la cançó d'autor?

CA: L'anàlisi personal de les coses, la visió particular i la manera de dir pròpia. Tot el que ha estat fet per una persona (música o qualsevol altra cosa) t'enriqueix, si t'arriba, perquè et mostra una altra perspectiva d'un món compartit, però viscut de maneres diferents.

EDR: A l'hora de fer cançons, t'ajuden certes lectures?

CA: Sovint llegeixo novel·la. Virginia Woolf, Hermann Hesse, Amélie Nothomb, Italo Calvino... són autors que m'han influït molt, i segur que m'ajuden a dir en les cançons. Però el que més m'ha trasbalsat ha estat descobrir els haikus, que són poemes japonesos molt curts que intenten plasmar un instant, una imatge.

EDR: Quina música escoltes?

CA: Molt diversa, i sovint m'arriba d'una manera casual, veient alguna pel·li (la música de *Desitjant estimar* de Wong Kar Wai és preciosa, o la d'*Amélie*, de Yann Tiersen), o bé a casa d'amics, en un bar... El cantautor a qui tinc veneració és *Jorge Drexler*. Em pareix preciosa la

seua manera de combinar lletra i música. I una sorpresa va ser descobrir *Carla Bruni*. Fa cançons senzilles i molt boniques. Són els que més he escoltat este any.

EDR: Et sents propera a la cançó que fa altra gent de la teva generació?

CA: El tipus de cançó que faig és tranquil·la, per a escoltar, sense cap pretensió en el missatge. No vol ser ni reivindicativa, ni nacionalista, ni pamfletària, i intenta fugir del pla d'una sola guitarra. En eixe sentit s'allunya de la cançó d'autor de part de la meua generació. Hi ha propostes com la dels *Ovidi Twins*, que també són valencians, a les quals em sent molt més propera. De tota manera em queda molta gent per descobrir i escoltar.

EDR: Què penses d'autors com Roger Mas, Muhel o Feliu Ventura?

CA: Sincerament, no he sentit prou de cap dels tres com per tindre'n una opinió formada, però em pareix lloable i important que cadascú trobe el seu mitjà d'expressió per a dir coses, i si el que diu té un públic, encara més motiu per no deixar de fer-ho.

EDR: Què s'hauria de fer per incentivar el públic a escoltar cançó d'autor?

CA: Hi hauria d'haver més oferta a les sales, i més locals pensats per a este tipus de música. D'altra banda, la cançó d'autor, sobretot a València, no té prou suport dels mitjans com per a ser fàcilment accessible, i continua quedant-se en un àmbit molt familiar.

EDR: Com a professora de música, quin paper hauria de tenir l'escola en la valoració de la cançó?

CA: El vessant creatiu dels xiquets es treballa molt a l'etapa d'infantíl, però després es descuida moltíssim. La creativitat hi hauria de ser present sempre. No és tan important ser eficient amb el que fas com passant-ho bé, qüestionar, millorar, innovar i crear.

EDR: Com és que gairebé no hi ha autores a la cançó?

CA: Pel mateix motiu que gairebé no hi ha autors en res. Virginia Woolf ho explica molt bé al seu llibre *Una habitació pròpia*. Ens manca una tradició que ens recolze. Durant molt de temps les dones no han tingut ni habitació pròpia ni independència econòmica per a crear, uns requisits indispensables. Ni la ment lliure. Per a crear és important no tindre obstacles, i és difícil si l'obstacle ets tu mateixa per una qüestió de gènere. Ara potser tenim més independència i anem fent cosetes, però és comprensible que ens coste manifestar-les amb la mateixa naturalitat i seguretat que la història déna als homes.

EDR: Quins precedents tens de la cançó d'autor?

CA: No n'he fet cap seguiment ni en sé prou. Potser el que em sorprèn és trobar encara maneres de dir i preocupacions en algunes cançons recents que eren més coherents fa trenta anys, pel moment històric. No vull dir que no s'haja de reivindicar res, això sempre, però avui dia no crec que siga tan necessari posar les lluites per davant de les cançons. A més, hi ha moltes maneres de reivindicar, i *Vicent Andrés Estellés* ho va fer de luxe parlant del pebre torrat.

